

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου 2017

Αυτό τον καιρό ασχολείστε με τη συγγραφή του 4ου κατά σειρά βιβλίου σας.

Είναι αυτό που ασχολούμαι αυτό τον καιρό, πρόκειται για τους «Αστέρες του εγκληματικού πανθέου», όπως τους έζησα. Θα αναφέρω τα μεγάλα ονόματα, τα γκεσέμια του εγκλήματος, εκείνους που ασχοληθήκαμε για χρόνια, όχι για ημέρες και εβδομάδες. Ο Ρωχάμης, ο Παπαχρόνης, ο Κοεμτζής, που έγινε ταινία και τραγούδι, το πρόσφατο με τους Παλαιοκωστέους, με τον Άγγελο, που έγινε επίσης ταινία, εκείνον που σκότωσε τον εραστή του, φυσικά και με τους σατανιστές, που αποφυλακίστηκε πριν από λίγες μέρες και ο Κατσούλας... Τα βιβλία μου σημείωσαν τεράστια επιτυχία, από τις εκδόσεις «Πατάκη», φυσικά δεν το έκανα για να βγάλω χρήματα, γιατί δεν βγάζεις από αυτές τις ιστορίες, αλλά για να αφήσω μία παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές, να δουν την πορεία της εγκληματικότητας, αυτά τα 40 χρόνια που βίωσα και δούλεψα ως δημοσιογράφος.

– Τι σας τράμαξε περισσότερο απ' όλες αυτές τις ειδικθείς υποθέσεις;

Είχα συνηθίσει την αγριότητα, σε διάφορα περιστατικά, όχι σε όλα. Σε πολλά περιστατικά βλέπεις την αγριότητα του ανθρώπου, είτε του άντρα είτε της γυναίκας-δράστιδας. Πάντα προσπαθούσα να δώσω κουράγιο σ' αυτούς τους πονεμένους ανθρώπους με τους οποίους θα ερχόμουν σε επαφή, άλλοτε τα κατάφερνα, άλλοτε όχι, γιατί άμα ο άλλος είναι σε μία τραγική κατάσταση, βλέπει το παιδί του σκοτωμένο, τη γυναίκα, τον άντρα, τη μάνα του... Όλα αυτά παίζουν ρόλο. Με συγκλόνηζε πάντα όταν έβλεπα πιτσιρικά σκοτωμένα και μάλιστα με άγριο τρόπο. Όταν έβρισκα θύματα μικρά παιδιά, εκεί ραγίζει η καρδιά, όσο συννηθισμένος κι αν είσαι, δεν είσαι από πέτρα, όταν βλέπεις ένα μωρό σε τέτοια κατάσταση, νεκρό.

– Προσπαθούσατε να φανείτε δυνατός ή οι εικόνες σας λύγιζαν κάποιες φορές;

Πολλές φορές λύγισα, αλλά δεν το έδειξα ποτέ, ούτε στην εφημερίδα ούτε στην τηλεόραση. Δεν πρέπει ο δημοσιογράφος να κάνει θεατρινισμούς, η δουλειά

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

Δεν έζησα τα παιδιά μου, τώρα όμως απολαμβάνω εγγονάκια

Τρομοκράτες, κακοποιοί, εγκλήματα, δικαστικές μάχες, αεροπορικές τραγωδίες, τροχαία δυστυχήματα και όλες οι πολύκροτες υποθέσεις στη χώρα μας, αλλά και αρκετές στο εξωτερικό, περιλαμβάνονται στο βιογραφικό του, ενώ έχει χαρακτηριστεί «πατριάρχης» του αστυνομικού ρεπορτάζ. Ο Πάνος Σόμπολος μιλάει για τη 40χρονη πορεία του στη δημοσιογραφία, για τα βιβλία του, την οικογένειά του, την απώλεια της συζύγου του, αναφέρεται στα παιδιά του, αλλά και στα 4 εγγόνια που έχει αποκτήσει από εκείνα, με τελευταίο τον μικρό Πάνο.

από τη ΠENE ΣΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

μου είναι να κάνω την περιγραφή, από εκεί και πέρα δεν έκανα ποτέ κάτι για να εντυπωσιάσω τον κόσμο ή να πω ένα ψέμα, να μεγαλοποιήσω κάτι για να εντυπωσιαστεί το αναγνωστικό ή το τηλεοπτικό κοινό. Δεν τα έκανα ποτέ, τα απεχθανόμουν όπως ο διάολος το λιβάνι. Γίνονται και φτιαχτά πράγματα για την τηλεθέαση, αλλά εγώ δεν τα κυνηγούσα αυτά, δεν τα ήθελα ποτέ.

– Ποιο ήταν το χειρότερο περιστατικό που αντιμετώπισατε;

Ήταν πολλά τα περιστατικά που έχω αντιμετωπίσει σε φρίκη. Του Φρατζή που τεμάχισε τη 18χρονη γυναίκα του, Ζωή... Ήταν από εκείνα που... ξέφευγαν. Άλλο έγκλημα που... ξέφευγε ήταν της οδοντιάτρου, που τη σκότωσε κατά παραγγελία ο Ματθαίος Μονσελάς, ο οποίος έχει βγει από τη φυλακή εδώ και πολλά χρόνια. Είχε έρθει στο γραφείο μου και μου έλεγε ότι μένει σε μια σπηλιά στην Ακρόπολη. Τον ρώτησα: «Γιατί;» και μου απάντησε ότι: «Όπου πάω και ζητάω δουλειά, να με προσλάβουν, όταν τους λέω ποιος είμαι, δεν με θέλει κανένας» και γι' αυτό ήταν στην άθλια κατάσταση που το είδα και δεν φαίνεται να βρει δουλειά. Με πολλούς κακοποιούς, εγκληματίες, έχω... ανοικτή γραμμή, έχω πάρα πολύ καλές σχέσεις και προσπαθώ να τους βοηθήσω. Έχω βοηθήσει κάμποσους παντοιοτρόπως και σε δουλειά.

– Δεν σας δημιούργησε κανένας πρόβλημα, δεν δεχτήκατε απειλές;

Τους έβλεπα πάντα με ανθρώπινο πρόσωπο,

ωστόσο απειλές υπήρξαν και μάλιστα στην αρχή της δημοσιογραφικής σταδιοδρομίας. Θυμάμαι έναν παλιό άνθρωπο της νύχτας, «νονό», που μου έλεγε: «Θα σου κόψω τη μύτη, θα σου κόψω τ' αφτιά...», από το τηλέφωνο, είναι επόμενο να φοβάσαι, αν είσαι και νεαρός δημοσιογράφος...

– Αργότερα, κάνοντας οικογένεια, δεν αυξήθηκε ο φόβος σας, λόγω του ρεπορτάζ που κάνατε και της επικινδυνότητας που είχε;

Έκανα οικογένεια, δύο παιδιά, μία κόρη κι ένα γιο. Ήθελα να έρθουν στη δημοσιογραφία, ο γιος ήρθε, η κόρη δεν ήθελε, ήθελε να κάνει δικηγορία και εκ των υστέρων δικαιώνεται, γιατί ο κλάδος μας είναι ισοπεδωμένος, οι εφημερίδες, τα περιοδικά, τα ραδιοτηλεοπτικά, όλα, ενώ παμε από το κακό στο χειρότερο.

– Επιστρέφοντας στο σπίτι σας, τις σας έφερνε την ισορροπία;

Έκλεινα την πόρτα και τα ξεχνούσα όλα. Έπαιξε σημαντικό ρόλο η σύζυγός μου, η Τζένη, την οποία έχω «χάσει» εδώ και 10 χρόνια, ήταν μεγάλο στήριγμα. Αν δεν ήταν εκείνη, ούτε οικογένεια θα είχα, θα ήμουν ένα διαλυμένο πράγμα, ούτε παιδιά, θα ήταν σκορποχώρι, το ένα από εδώ, το άλλο από εκεί. Εκείνη ήταν ο συνδετικός κρίκος.

– Κινδυνέψατε για χάρη της δουλειάς σας;

Αν έχω κινδυνέψει; Ένα κάρο φορές έχω κινδυνέψει, αμέτρητες φορές έχω πει: «Εδώ αφήνω τα κοκαλάκια μου, τώρα», δεν μπορώ να τις μετρήσω, δεν θυμάμαι όλα τα περιστατικά. Θυμάμαι

Αν έχω κινδυνέψει; Ένα κάρο φορές έχω κινδυνέψει, αμέτρητες φορές έχω πει: «Εδώ αφήνω τα κοκαλάκια μου, τώρα», δεν μπορώ να τις μετρήσω, δεν θυμάμαι όλα τα περιστατικά.

Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου 2017

όταν είχαν πιάσει φωτιά οι αποθήκες πυρομαχικών στη Μαλακάσα, έσκαγαν βλήματα από εδώ κι από εκεί, ήμουν πίσω από ένα δέντρο και καρφώνονταν στον κορμό του δέντρου οι σφαίρες... Στην Αλβανία, με τις παρατράπεζες του Μπερίσα, που είχαμε την ιστορία, καθόμουν έξω από το προξενείο, είχα τελειώσει τη μετάδοσή μου και κάποιος πυροβολούσε με καλάσνικοφ από απέναντι και οι σφαίρες καρφώνονταν από εδώ κι από εκεί δίπλα μου, δεν με πήρε καμία, ενώ έβλεπα πολλούς σε άλλα σημεία να χάνουν τη ζωή τους. Άλλη μία φορά είχε αποδράσει ο Ρωχάμης στην Κρήτη από τις φυλακές Αλικαρνασσού. Μπήκαμε σ' ένα ελικόπτερο του στρατού με το συνεργείο και τους αστυνόμους που ψάχνανε, κι ακούμπησε κλαδιά δέντρου γιατί πετούσε χαμηλά, τότε ταρακουνήθηκε ολόκληρο και είπαμε ότι εκεί θα αφήσουμε τα κοκαλάκια μας. Αφού αυτή είναι η δουλειά μου, μπορούσα να μην την κάνω;

- Συμφιλιωθήκατε με τον κίνδυνο;

Ναι, ήξερες ότι με αυτά πρέπει να ασχοληθείς, δεν γίνεται διαφορετικά. Θα πας σε επικίνδυνες ζώνες και σε δύσκολες αποστολές. Δεν κάθεται στο γραφείο ή στο στούντιο και κάνει κριτική. Είναι τετ-α-τετ με τον κίνδυνο. Το τηλέφωνο δεν πρέπει να κλείνει ποτέ. Τώρα που πήρα τη σύνταξή μου βγάζω το άχτι μου με το τηλέφωνο, το αφήνω να χτυπάει. (Γέλια.) Ακόμα δεν μπορώ να το ξεπεράσω.

- Οι γυναίκες δολοφόνοι είναι πιο αδιάσπαστες;

Κάποιες ήταν... δεν εξωτερικεύουν όμως, το καταλαβαίνεις από τον εσωτερικό κόσμο ότι κάποια περιστατικά ήταν πολύ σκληρότερα. Το επόμενο πλάνο μου είναι οι βεντέτες στην Ελλάδα, που δεν είναι πολύ συνηθισμένο. Τα εγκλήματα που γίνονται από βεντέτες, που τις κρατάει κυρίως οι

- Πραγματοποιήσατε τα όνειρα και τις επιθυμίες σας;

Όχι, έχω ακόμη να κάνω. Τώρα έχω περισσότερο χρόνο, κάθομαι και διαβάζω, κάτι που δεν μπορούσα να κάνω πριν. Διαβάζω αρχαίους συγγραφείς, τους φιλοσόφους. Πήρα τη σύνταξή μου, υποτίθεται για να ηρεμήσω, αλλά δεν υπάρχει ημέρα που να μην έχω κάτι, πέραν του γραψίματος των βιβλίων μου. Το επόμενο βιβλίο που έχω κάνει πλάνο κι έχω προγραμματίσει να φτιάξω, είναι το «Γυναίκα και έγκλημα», οι ανθρωποκτονίες, τα εγκλήματα που έγιναν από γυναίκες στη 40χρονη δημοσιογραφική μου πορεία, πώς μίλησα με τις δράστιδες και πώς μου συμπεριφέρθηκαν.

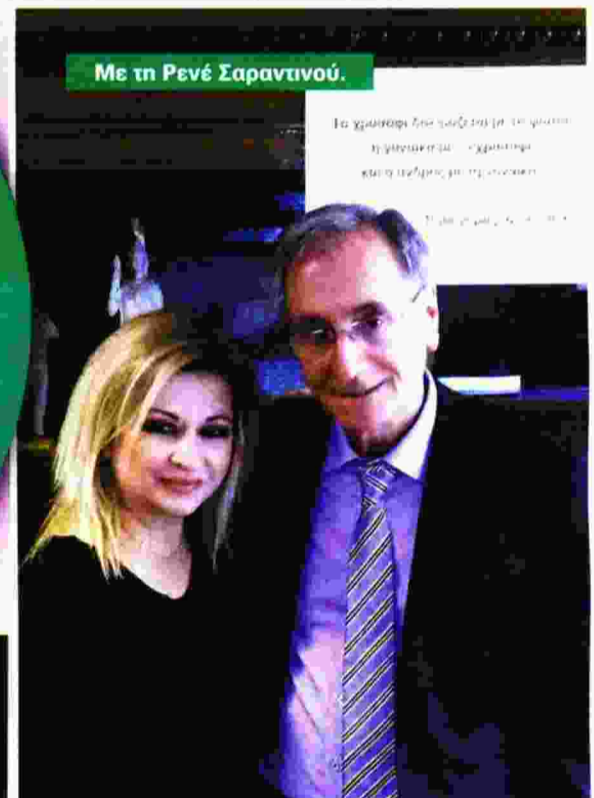
Κρήτη, το συνεχίζει ακόμα, και παλαιότερα η Μάνη.

- Η δουλειά σας στέρψε στιγμές από το μεγάλωμα των παιδιών σας;

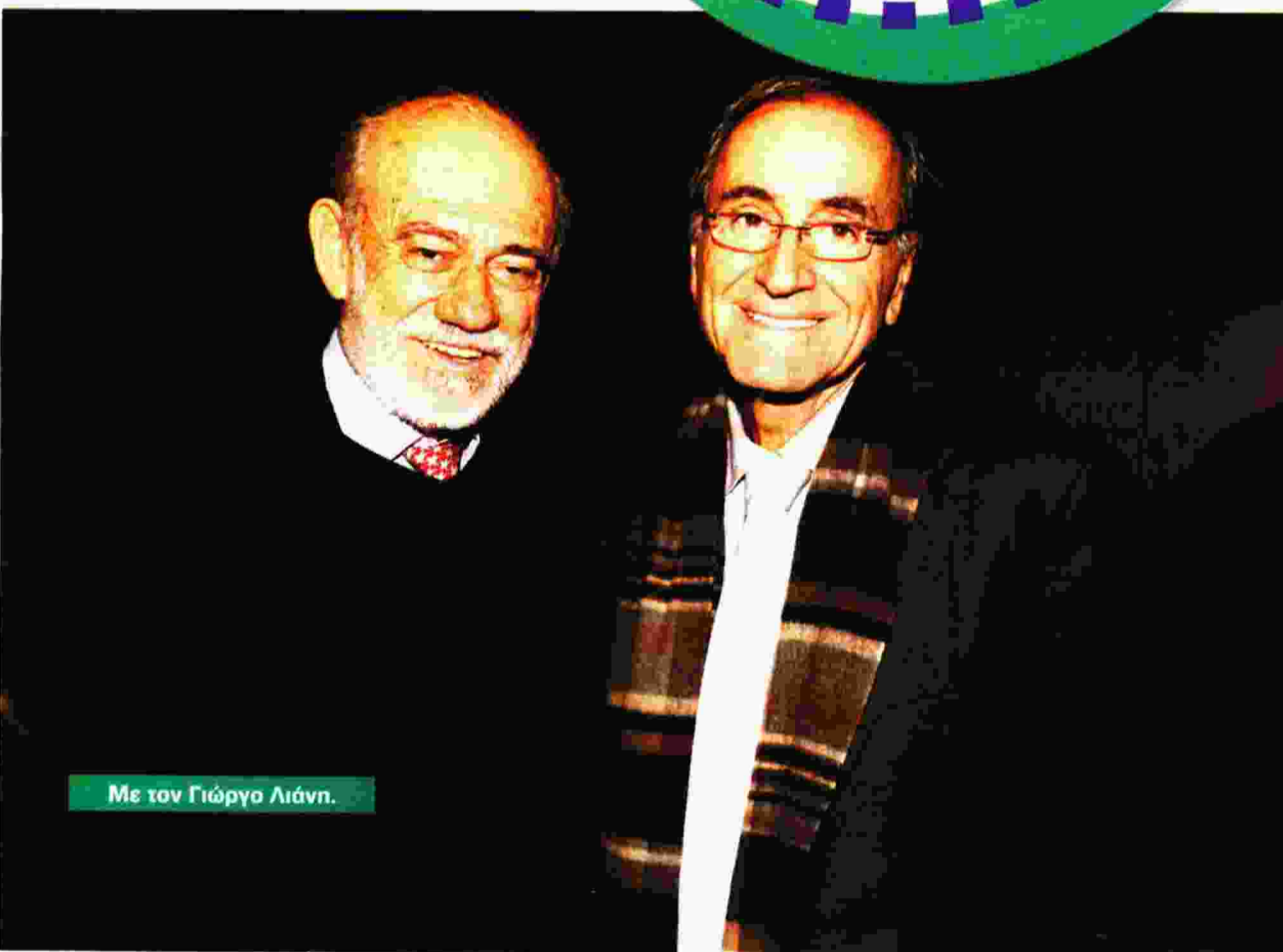
Έχασα πάρα πολλές οικογενειακές στιγμές. Η μακαρίτισσα η γυναίκα μου έλεγε: «Χάνεις υπέροχες στιγμές με τα παιδιά σου που δεν τα βλέπεις», γιατί δεν τα έβλεπα καθόλου, από τη μία άκρη της Ελλάδας στην άλλη, για να καλύψω το κάθε γεγονός. Τα παιδιά μου είναι 38 ετών η κόρη, όπου έχω δύο εγγονούλες από εκείνη και 36 χρονών ο γιος μου, που έχει δύο παιδιά κι εκείνος, μια κόρη και ήρθε και ο Πάνος Σόμπολος ο μικρός, ο εγγονός μου.

- Δεν συμμετείχατε καθόλου στο μεγάλωμά τους;

Όχι, καθόλου. Κι αυτό ήταν μείον για μένα. Δεν είδα παιδιά, όμως απολαμβάνω τώρα εγγονάκια, που είναι ό,τι καλύτερο. Πήρα τη σύνταξή μου και είπα ότι πρέπει να σταματήσω, να φύγω για να έρθουν νεότεροι συνάδελφοί μου. Είχα δύο δουλειές, στην εφημερίδα «Έθνος» και στο MEGA,

Με τη Ρενέ Σαραντινού.

Με τον Γιώργο Λιάνη.

που έφυγα. Είναι πάρα πολύ κακό να κρατάω δύο δουλειές, τη στιγμή που η ανεργία στον κλάδο μας έχει χτυπήσει κόκκινο, θα είχα τύψεις συνειδήσεως αν δούλευα ακόμα τώρα. Με πιέζουν απ' όλα τα κανάλια να πάρω μια εκπομπή, δεν θέλω, γιατί θα ντρέπομαι να βλέπω τους συναδέλφους μου μετά, ότι πήρα τη σύνταξή μου και συνεχίζω να δουλεύω. Έχω κάποιες αρχές στη ζωή μου και τις τηρώ απαρέγκλιτα. Όταν πάρεις τη σύνταξή σου, να κάνεις στην άκρη, να έρθει «νέο αίμα», νέες ιδέες. Το ίδιο έκανα και στην ΕΣΗΕΑ, έκανα τρεις διετίες πρόεδρος και είπα ότι σταματάω, δεν ξαναβάζω υποψηφιότητα, να έρθουν άλλοι συνάδελφοι. Δεν μπορώ να είμαι επαγγελματίας συνδικαλιστής, αυτά που κοροϊδεύουμε;